

Regjeringen til § 2, og hvorpaa der fra Regjeringens Side lagdes stor Vægt, et Endringsforslag, som man heller ikke paa nogen Maade har opgivet Haabet om at sætte igjennem under denne Sags senere Behandling. Hvorvidt nu dette Forslags definitive Antagelse eller Forkastelse maatte kunne faae en Indflydelse paa Affattelsesmaaden af § 5 og paa hvad Ministeriet vil tiltræde med Hensyn til denne Paragraph, er Noget, som Regjeringen maa holde sig fuldkommen aabent. Jeg troer her efter ikke, at de Herrer ville kunne være i nogen Tvivl; men jeg vil dog for en yderligere Sikkerheds Skyld gjentage, hvad jeg har tilladt mig at udtale, at Ministeriet anseer dette som et Middel og som det eneste og sidste Middel til under nuværende Rigsdagsmøde, naar man ikke ligefrem vil modtage Regjeringens eget Forslag, at skaffe en Overenskomst tilveie, at det Forslag antages, som er stillet af den ærede Rigsdagsmand for Holbet Amts 2den Valgkreds; men Ministeriet tiltræder det for Diebliffet ikke.

Ordføreren: Den ærede Finantsminister har gjort dette Forslag tvivlsomt i to Henseender. Det er ikke ved den Form, hvorunder han har tiltraadt det, at Tvivlen hos mig er reist; men det er ved den Erklæring, som han har afgivet, at Regjeringen anseer sig brøstholden ved den Afstemning, som sidst er foretagen her, og om hvilken jeg holder mig overbevist, at den ikke bliver anderledes ved gjentagne Forhandlinger. Saalange det forholder sig saaledes, vil der da ikke, saavidt jeg kan see, kunne vindes Noget ved, at vi foretage Afstemning over dette Forslag, saaledes som det foreligger. Det vilde være nok for mig at vide, at Regjeringen anseer det for et Middel og det sidste Middel til Overenskomst; den Erklæring skulde være nok for mig til at lade Forslaget staae, men den, som laa ved Siden deraf, nemlig, at Regjeringen endnu vil forsøge at skaffe vore særlige Grundlovsbestemmelser, saaledes som vi have dem her, forandrede, gjør, at jeg, isald jeg endnu ikke, inden vi komme til Afstemning, skulde høre Noget, der kunde give mig Haab, til nærmere overveie, hvilken Vej jeg vil træde.

Formanden: Rigsdagsmanden for Maribo Amts 4de Valgkreds har Ordet.

Monrad: Efter hvad der er passeret, anseer jeg det for unødvendigt at fortsætte Discusstionen.

Formanden: Rigsdagsmanden for Kjøbenhavnns 3die Valgkreds har Ordet.

Rosenørn: Isald jeg vidste med Bestemthed, at den ærede Rigsdagsmand for Holbet Amts 2den Valgkreds (Egherning) vilde tage sit Forslag tilbage, vilde jeg ogsaa tage mit Forslag tilbage og frasælde al videre Discusstion, men, da denne Uvisshed endnu bestaaer, kan jeg ikke Andet end gaae ind paa Sagen i dens Heelhed. Jeg hører til dem, der ikke ansee os berettigede til at opkaste det Spørgsmaal, paa hvilken Deel af Grundloven vi bør lægge meest Vægt, om vi bør lægge mest Vægt paa den, der angaaer de særlige indre Forhold her i Kongeriget, eller paa den, der angaaer Folkets Indflydelse paa de vigtigste Statsanliggender. For mit eget Vedkommende har jeg i sin Tid ved mit Valg givet mine Vælgere Tilsagn om, at jeg skulde gjøre, hvad der stod i min Magt . . . .

Formanden: Maa jeg ikke bede de Herrer at indtage deres Pladser, thi jeg seer, at Taleren bliver forshyret ved den Maade, hvorpaa Stillingen i Salen for Diebliffet er.

Rosenørn: . . . . at jeg skulde gjøre hvad der stod i min Magt til, at Rigsdagen sit saa stor Indflydelse som muligt paa Fællesforfatningen, og jeg anseer denne Fordring for bestemt berettiget. Det Forbehold, hvorpaa den høitærede Premierminister beraaber sig, har aldrig gaaet ud paa at udelukke Forhandlingerne med Folket og dets Repræsentanter om, hvad der skulde gjælde her i Landet, angaaende de vigtigste Statsanliggender; men, det gaaer ud paa, til en vis given Tid at indskrænke Folkets Repræsentanter indenfor visse snevrere Grændser og forbeholde yderlige Behandling af, hvorledes Forholdet skulde ordnes for Fremtiden. Den ærede Premierminister har tidligere talt i Anledning af Uttringer, der vare komne fra mig, om en politisk Nødvendighed og om en moralsk Nødvendighed. Jeg havde sagt: vi ere under en moralsk Nødvendighed til at indrømme Regjeringen, hvad der virkelig